

[Hans Thyge Jacobsen.]

skulle få den nødvendige hjælp til anskaffelse af proteser. For invalideforsikringsretten drejer det sig ikke om at yde efter trang, men her drejer det sig om at yde efter formål: at sætte de pågældende i stand til efter anskaffelse af proteser at blive arbejdsduelige.

Jeg må give min fulde tilslutning til den mindretalsbetænkning, som invalideforsikringsrettens formand, retspræsident Ryyd har skrevet, og jeg vil navnlig gøre opmærksom på, hvad retspræsidenten understreger, at det er et afgørende brud på den hidtidige ordning, et brud på princippet i invalideforsikringslovgivningen, man her er kommet ind på, og det skal man være forsigtig med. Denne udmærkede lovgivning må ikke blive forkludret ved, at princippet i den bliver uklart.

Dernæst gør retspræsidenten opmærksom på en hel del andre ulemper, som jeg vil nævne et par stykker af. Det vil medføre — det er klart — meget store forsinkelser og fordyrelser af disse sagers behandling, om de alle fra det hele land skal ind til centralorganet her i København. Retspræsidenten gør opmærksom på, at invalideforsikringsretten for tiden behandler 25 000 sager om året, og hvis den foreslåede nyordning skal indføres, vil antallet skønmæssigt blive forøget med 10 000. Invalideforsikringsretten har lige siden sin oprettelse i 1921, først under Steincke, senere under hans efterfølgere, lidt under og ansøgerne har lidt under den kolossale arbejdsmængde, som forelå. Nu synes det, som om man er kommet til vejs ende med de mægtige bunker af ansøgninger og har fået normale arbejdsforhold, og så er der da ingen mening i pludselig at overbebyrde invalideforsikringsretten med en hel del sager, som efter rettens hovedformål jo må kaldes for bagatelsager.

Altså, det kan ikke vinde tilslutning hos mig, og jeg tror heller ikke hos mit parti, at man gør princippet uklart, og der er da heller ingen mening i at foretage en sådan centralisation af administrationen i tider, da vi alle er enige om, og også forvaltningskommissionen anbefaler, en så vidtgående decentralisation i administrationen som overhovedet muligt. Altså, at tage denne del, som hidtil har været røgtet af de sociale udvalg i kommunerne, bort fra dem og lægge den over til invalideforsikringsretten anser jeg for det første for principielt forkert og for det andet for ganske upraktisk og til skade for ansøgerne. Derfor vil jeg ikke kunne anbefale § 60, således som den er

udformet i lovforslaget, men forhåbentlig lykkes det os at blive enige om en udformning, som alle parter kan tilslutte sig.

Det andet lovforslag er jo en følge af det første, og vi ser meget gerne lovforslaget om den udvidede hjælp til de kronisk syge blive gennemført sammen med hovedlovforslaget. Dette lovforslag skal jeg ikke sige meget om, for det giver sig jo egentlig af sig selv, hvad det drejer sig om, men jeg vil gerne rette et spørgsmål til den højtærede minister. Har jeg forstået det rigtigt, når jeg mener, at forbedringen for de kronisk syge også skal gælde for sådanne patienter, som bor på hjem for kronisk syge? Jeg har forstået det således, men der hersker nogen uklarhed på dette punkt, og jeg synes, det er nødvendigt, at vi får det opklaret. Jeg ved naturligvis godt, at hjælpeløshed er et meget svævende begreb, navnlig i disse tider, hvor vel ingen kan være så hjælpeløs, at han ikke kan gå hen og få en „12“er, og det er derfor meget vanskeligt at slå fast, hvornår en kronisk patient på et sygehjem er hjælpeløs i lovens forstand, men vanskeligheden må overvindes, thi det er jo soleklart, at udgifterne til pleje og behandling af de mennesker, som har fundet plads på et hjem for kronisk syge, er meget, meget store — der betales her langt udover, hvad de fleste af dem egentlig er i stand til at betale. Jeg ville derfor sætte megen pris på at få et svar fra ministeren, om det er rigtigt, således som jeg har forstået det, at de pågældende, hvis de ellers falder indenfor lovens bestemmelser, får denne udvidede hjælp, også når de har fundet optagelse på et hjem.

Svend Jørgensen: Jeg vil gerne indledningsvis udtale mit partis interesse for dette lovforslag, som jo på ikke uvæsentlige områder søger at råde bod på den kritik, som ikke med urette stadig har været rettet mod den nuværende invalideordning. Men når dette er sagt, vil jeg også tilføje, at der er mangt og meget i dette lovforslag, som er uklart og uoverskueligt, hvorfor vi også finder, at det i højeste grad trænger til en grundig og meget saglig udvalgsbehandling. Det er muligt, at den vil kunne klare et og andet, som vi nu finder usikkert udformet.

Den nuværende invaliderenteordning har altid efter vor opfattelse — og efter de flestes opfattelse — været for stiv, og det har ikke hjulpet på dette forhold, at man i 1933 ved socialreformens gennemførelse kobbede invaliderenteordningen til aldersrenteordningen. Mit partis principielle opfattelse er da også, at invaliderenteordningen snarest